

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 24

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1916

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

«..... Ἐχε δὲ τὰ παρ' ἡμῶν ἀρχαῖα ἀδίκως κάστρα καὶ γῆν ὡς δίκαια, ἀπόκοψον καὶ τοὺς φόρους τόσους, ὅσους, κατὰ τὴν ἡμετέραν δύναμιν κατ' ἔτος δοῦναι σοι, καὶ ἀπελθε ἐν εἰρήνῃ. Τί γὰρ οἶδας, εἰ θαρρῶν τὴν πόλιν κερδάναι εὐρεθῆς κερδανθεὶς; Τὸ δὲ τὴν πόλιν σοι δοῦναι οὐτ' ἐμὸν ἐστίν, οὐτ' ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν ταύτῃ. Κοινῇ γὰρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

«... Ἄν ἡ χώρα Μου πρόκειται νὰ χαθῆ, ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει τί θὰ συμβῆ εἰς τὸν Θρόνον Μου. Δὲν μὲ γνωρίζουν καλά, ὅταν Μοῦ ζητοῦν νὰ βάλω τὴν Ἑλλάδα νὰ πολεμήσῃ, παρὰ τὰς πεποιθήσεις Μου. Δὲν ἐννοῶ Ἐγὼ νὰ γείνω νεκροθάπτης τῆς πατρίδος Μου, οὔτε νὰ πατήσω ἐπὶ τοῦ πτώματός της διὰ νὰ σώσω τὸ σαρκίον Μου».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ.

* Σ Α Π Φ Ω *

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Υστερα επέρασαν στο μπαλκόνι. Την ημέρα εκείνη είχε κάνει τόση πολλή ζέση, ώστε ο τσίγκος της βεράντας, έκαιγε άκρη. Μια ψιλή βροχούλα άρχισε να πέφτει, που δροσίζε τη βαρεία ατμόσφαιρα. Ή σταγόνες, πέφτοντας στο πλακόστρωτο πεζοδρόμιο, άνηχοσαν σαν παιχνιδιάρικο γέλοιο. Η κίνησης του δρόμου, ή άτέλειωτη σειρά των άμαξών, που άνεβοκατέβαιναν, του άναβαν τó κέφι. Με την εδθυμία του μισομεθυμένου θυμόταν: τά παλιά του. Και στο κεφάλι του, τó άδειο, που τó μυαλό του γύριζε σαν άνεμοδείκτης, ζωντάνευαν αί άναμνήσεις της γλεντιέδικης ζωής, που έκανε όταν ήταν νέος. Έθυμότανε γελώντας, ότι προ τριάντα έτην είχε περάσει στο φίλου του Κουρμπεταίς τρεις μήνες άλησμόνητους.

— Α! παιδιά μου, τί γλέντια!
Και άρχισε νά εξιστορή τά γλέντια του με τις έρωμένες του και τους φίλους του, γελώντας παταγωδώς. Και, σφυρίζοντας ένα βάλς της εποχής του, κρατούσε την Φανήν από τή μέση και την κουνούσε δεξιά-άριστερά με τó χόρο του βάλς. Τά μεσάνυχτα, όταν τους άφησε για νά πάη στο ξενοδοχείο του, έκατέβαινε τις σκαλές τραγουδώντας και στέλνοντας φιλιá στην «άνεμιά» του, ή όποία είχε ξεκαρδιστή από τά γέλοια, φωναζώντας στο Ζάν:

— Τó νού σου, φυλάξου από τó θεϊό σου, μη με χάσης!...

Μόλις έφυγε, ή Φανή επέρασε γρήγορα στο μπουτουάρ της και από την μισόκλειστη πόρτα του έλεγε στο Ζάν με μιά άδιαφορία:

— Είναι πολύ έμορφη ή θεία σου... δέν θά μού έκανε καμιά έντύπωσι άν μού τó ειχες ειπή άλλοτε... Τόν καυμένο τόν Σεζαίρ... έπρεπε νά τόν είχατε κάνει νά τó προσέξη... νάχη τó νού του... Άλλά με τó κεφάλι που έχει αυτός...

Ο Ζάν με όλη του την άγανάκτησι υπερόηπιζε την θεία του. Την Ντυβόνη, που ήταν γι' αυτόν μιά δεύτερη μητέρα, που τόν περιποιείτο, όταν ήταν μικρός, που τόν έντυνε... Αυτή, που τόν είχε σώσει, όταν ήταν άρρωστος, σχεδόν από τó θάνατο... Ά! όχι, ποτέ. Όχι, ποτέ δέν του είχε περάσει από τó μυαλό, ότι ήταν δυνατόν νά είχε ποτέ παραστρατήσει.

— Έλα, έλα! του άπαντούσε με την ιδιαίτερη φωνή της γυναίκας, όταν κακολογή. Στα δόντια της κρατούσε τις φουρκέτες της και τις δάγκωνε. Δέν θά με κάνης νά πιστέψω, ότι μ' αυτά τά έμορφα μάτια και τó θανμίσιο σώμα, για τά όποια μιλούσε αυτό τó κτήνος, ότι ή Ντυβόνη του δέν μισθάνθηκε ποτέ κανένα πόθο, όταν βρισκότανε κοντά σ' έναν νέο έμορφο, ξανθό, με δέρμα μαλακό σαν κόρη, όπως sú!... Βλέπεις, είτε από τόν Ρήνον, είτε από παντού άλλου, ή γυναίκες όλες ίδιες είμαστε...

Τά έλεγε αυτά με πεποίθησι, πιστεύουσα ότι όλες ή γυναίκες είναι εύκολες για κάθε καπιρίσιο και ότι ήτάνωνται στην πρώτη έπιθυμία. Αυτός την άντέκρουε, αλλά λιγάκι αδύνατα. Η έμπιστοσύνη του έμοιαζε σαν γυαλί, που τó έχει χαράξει διαμάντι.

— Κύττα!... Κύττα!... Νά τó χτένισμα της πατρίδας σου!

Άπάνω στα έμορφα μαλλιά της, που τά είχε φτιάξει δυό χονδρές πλεξούδες, είχε καρφώσει μιά άσπρη φαρδειά κορδέλα, που έμοιαζε με τόν ιδιότροπο σκούφο που φορούν ή κόρες του Σατωνέφ. Όρδια, καθώς στεκότανε μπροστά του, κρυμμένη στις πτυχές της κάτασπρης βατιστένιας ρόμπας της, που φορούσε τη νύχτα, ένφ τά μάτια της πετούσαν μιά λάμψη άνταρσεκίας και πόθου, τόν έρωτούσε:

— Μοιάζω με την Ντυβόνη;
Ά! όχι, δέν της έμοιαζε καθόλου. Ήταν πάλι ασητή ή ίδια και μόνο, αυτή ή στάσις της μ' αυτό τó χτένισμα και τόν άσπρο σκούφο έθύμιζε τόν άλλον, αυτόν που φορούσε στη φυλακή και ό όποιος την έκανε να φαίνεται τόσο έμορφη, καθώς λένε, τη στιγμή που όταν έστελνε τó άποχαιρετιστήριο φιλι στον καταδικασθέντα έρωμένο της, τού φώναζε μέσα στην αίθουσα τού δικαστηρίου, που ήταν γεμάτη από κόσμο: «Μη στενοχωριέσαι, αγάπη μου, θά ξαναάρθουν ή εύτυχιμένες ημέρες...»

Αυτή ή ένθύμισι έκανε τόσο κακό στο Ζάν, ώστε μόλις έπεσε στο κρεβάτι ή μαιτρέσσα του, έσβυσε τó φώς για νά μη την βλέπη.

(Η συνέχεια εις τó προσεχές).

ΜΕ ΣΕΝΑ ΒΑΣΙΛΗΑ

Φτερούγιζε περήφανα σού γαλανό μας θόλο και χύν' έλπίδας βάλαμο εις εθνικές πληγές, έχοντας πίστ' άκαράδατο σού τολμηρό σου σόλο, σά πεταχιά βζωνάκια σου, σ' Ελληνικές καρδιές.

Με πίκρες κι άν ποτίσθηκες, κι άν μαρτυράς σαν σκλάβος, στη λήθη σου, σόν πόνο σου, ποεί κάθε καρδιά, γιατί τó νοιώθει, Βασιληά, για δόξα της Ελλάδος, πώς μαρτυράς και λνόνεσαι με τόσην άσπλαχνία.

Σένα δέν πρέπει, Βασιληά, τά χείλια νά σέ λένε, Σωτήρα και Πατέρα μας, σ' άρμόζει προσοχιά, γιατί, πούδς ειχε ξαναδεί τούς βασιλείς νά κλαίνε, νά μαρτυρούν σιής χώρας των την κάθε ομφορά;

Μονάχα Σέ, προστάτη μας, Σν μαρτυράς, Σν μόνο και φθείρεις για τούς Έλληνας δι' έχεις ίερό. Τά χείλια σου πρωτόπανε, ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ, μ' ένα πόνο, δαους μαζί σου ζήσανε δυό χρόνια σού βοννό.

Γι' αυτό κι' αυτοί σέ λάτρευσαν και σ' έχουν στην καρδιά τους σαν αίμα, που χωρίς αυτό δέν σπαρταράει παλμός. Κι' είναι για ΣΕΝΑ πρόθυμοι νά δούν τά σωθικά τους ΦΩΔΗΑ σέ σφαιρες έχθρικές με δίχως βογγητό.

Πατέρα, πιστέψε και μās, πώς Σέ λατρεύουμ' όλοι, σού πλάι Σου θά στήσουμε για βράχους τά κορμιά και δοξασιμένο τó «ΚΙΑΚΙΣ» με Σέ θά μη στην Πόλι Νά λειτουργήσης, Βασιληά, μέ στήν Άγια Σοφία!

Έπι τού θωρηκτού «Κιλίκς», τη 16 Σββρίου 1916. Ν. ΓΙΑΝΝΙΟΣ
Τό άνωτέρω ποίημα, γραφέν από ναύτην τού θωρηκτού «Κιλίκς» εις στιγμάς τόσοσ κρισίμουσ διά την Πατρίδα και μαρτυρούν την άφοσίωσι των άληθών στρατιωτών της Ελλάδος και τού Βασιλέως του, διανεμηθή εις τά πληρώματα όλων των πολεμικών σκαφών, ως θούριον σάλπισμα, πούσ τον όποιον μετά πεποιθήσεως άνεψίει κάθε Έλληνική ψυχή.

ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΜΙΧΑΗΛΗΝΟΣ - ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

* ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ *

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Κατά τόν Σεπτέμβριον του 1914, ότε τά Γερμανικά στρατεύματα, άκατάσχετα, προήλκον άνεμητικά έντός του Γαλλικού έδάφους, ένας χωρικός των πέρις του Σουασόν, φεύγων την Γερμανικήν εισβολήν μαζί με τούς συγχωρικούς του, έλαβε την πρόνοιαν νά κρύψη όλην του την περιουσίαν, άπαρτιζομένην από 50,000 φράγκα, εις χρήματα, άξίας και κοσμήματα, μέσα σέ μιά γλάστρα εις τόν κήπον του σπιτιού του. Όταν μετά την ύποχώρησιν των Γερμανών επέστρεφεν εις τó χωριό του, θέλησε νά ζεθάψη τόν κρυμμένο θησαυρόν. Άλλά ποία ύπήρξεν ή έκπληξις του δυστυχημένου χωρικού, όταν ειδεν ότι τά είχαν κλέψει! Περιωρίσθη μόνον νά υποβάλη μήνυσιν έναντίον του άγνωστου κλέπτου με τούς τίτλους των άξιων του. Προ όλίγου καιρού εις μίαν Παρισινήν Τράπεζαν παρουσιάσθη μιά θυρωράς, ή όποία ζήτησε νά εξαργυρώση ένα κουπόνι φέρον τόν αριθμόν μιάς μετοχής του χωρικού. Η θυρωράς συνελήφθη και κρατείται γδν, χωρίς όμως και νά εξακριβωθή εισέτι όλοτελώς τó μυστήριον της κλοπής.

Ο άνταποκριτής του «Νταίλυ Έξπρές» εις την Γενεύην, τηλεγραφεί προς την έφημερίδα του, ότι ό διευθυντής των έργοστασίων της Φρειδρισχάφεν έλαβε τηλεγράφημα της Γερμανικής Κυβερνήσεως, διατασσούσης αυτόν νά έπιπέσει την κατασκευήν του τελευταίου Ζέπελιν, διά ν' άντικαταστήση τó τελευταίον καταστραφέν πλησίον των φουριών του Λονδίνου.

Κατά τόν αυτόν άνταποκριτήν, εξητήθησαν από τó άνω έργοστάσιον μηχανικοί διά νά έπισκευάσουν δυό έτερα Ζέπελιν, εύρισκόμενα εις τά έργοστάσια του Βιλελμσχάφεν.

Εις την Έλβετιάν ή διατίμησις του μάρκου είναι 25,07% και του φράγκου εις 9,82 1/2%. Εις την Όλλανδιάν τó μάρκον ειχε διατηρηθή εις 29 και τó φράγκον εις 13,41%. Εις τας Ηνωμένας Πολιτείας τó μάρκον έχει διατηρηθή εις 26,81 και τó φράγκον εις 13,80%.

Τό Γαλλικόν Υπουργείον της Παιδείας διάταξε τας σχολάς του Γαλλικού Κράτους, όπως λαμβάνωσιν εις τας εξετάσεις των έν ταις σχολαίς έγγεγραμμένων Σερβοαίδων ως βσιιν βαθμολογίας την μητρικήν των γλώσσαν.

ΠΩΣ ΕΠΕΝΟΗΘΗ Ο ΚΑΡΑΓΚΙΩΖΗΣ

Πολύ περίεργα είναι όσα αναφέρονται εις την άφορμήν, ή όποία προεκάλεσε την έφευρσιν του καραγκιόζη. Λέγουν, ότι κάποτε, εις πολύ παλαιούς χρόνους, ένας Τούρκος πασάς εις τά βόθη της Άσίας, έκτιζεν ένα παλάτι. Ο πασάς έπιθυμούσε νά τελειώση γλήγωρα τó παλάτι και γι' αυτό ειχε συγκεντρώσει μεγάλο αριθμόν εργατών. Παραδόξως όμως ό πασάς έβλεπε, με μεγάλην του λύπην, μ' όλον τó πλήθος των εργατών, ότι δέν προχωρούσεν ή οικοδομή. Προσπάθησε νά λύση τó μυστήριον αλλά δέν τó κατώρθωσε. Έπιτέλους μίαν ήμέραν έχασε την ύπομονήν του πιά και ώργισμένος εκάλεσε τόν άρχιεπιστάτην, εις τόν όποιον εκαμε δορυμνάτας παρατηρήσεις και τού εξήτησε συγχρόνως και την εξήγησιν του φαινομένου αυτού. Και τί άνεκάλυφθη τότε; Μέσα εις τούς εργάτας ύπήρχε και κάποιος, ό όποιος έπαιζε ένα ρόλον άστειον και απαράλλακτα όμοιον με τόν σημερινόν καραγκιόζην. Αί κινήσεις και αί φράσεις του ήταν τόσοσ κωμικαί και προκαλούσαν τόσοσ γέλωτα, που ήτο αδύνατον εις τούς εργάτας νά εργαθούν όταν τόν άκουαν ή τόν έβλεπαν. Σημειωτέον, ότι και τó σώμα του εργάτου αυτού ήτο έτσι καμωμένο, ώστε μόνη ή θέα του νά προκαλή γέλωτας. Κανείς δέν έτολμούσε νά κάμη παρατήρησιν, διότι όταν τόν έβλεπεν έφευγε λιγωμέ-

νοσ από τά γέλια. Ο πασάς εξήτησε νά ιδή τó περίεργον αυτό πλάσμα και όταν εύρέθη άντίκρου του δέν έμπόρσσε νά κρατήση τά γέλοια. Έτσι τά πράγματα εξηκολούθησαν και ό πασάς πήγαινε κάθε μέρα και παραυρίσκετο εις τας τρώπον τινά, παραστάσεις αυτές. Άλλ' έπειδή τώρα με την αποκάψιν ή εργασία ειχε παραλύσει τελείως, ό πασάς ήναγκασθη νά διατάξη την άποκεφάλισιν του. Άλλ' εύθύς μόλις εξέλειπεν ό παραδόξος αυτός τύπος, ό πασάς παρεδόθη εις μίαν βαθειαν μελαγχολίαν, καταρώμενος την στιγμήν που εξήτησε την άποκεφάλισιν του τύπου αυτού. Έπιτέλους, έπειδή ή άνία του πασά προχωρούσεν εις βαθμόν επικίνδυνον, ένας έξυπνος άλλικός του κατεσκεύασε ένα χαρτινον όμοίωμα του άποκεφαλισθέντος καραγκιόζη και έμμείτο την φωνήν του και τά άστεία του. Ο πασάς επανέκτισε την πρότεραν του εύθυμίαν και έτσι έγεννήθη ό περίφημος καραγκιόζης, που τόσοσ μάς συνεκίνησε την παιδικήν μας ήλικίαν και ό όποιος είναι τó μοναδικόν θέαμα και ή μοναδική άπόλαυσις των άγαθών και πτωχών Τούρκων και ίδίως των χαρμιών τους. Π. ΘΑΡΡΟΥΝΙΑΤΗΣ

ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

Τι ώρα άκούεται ρυθμικά τó κήμα που φλοισβίζει ήσυχά πέρα σ' άκρογιάλι. Και από τó στόμα άθelia βγαίνει ένα ποίημα, για τίς έμορφές αυτές, για τά τόσα κάλλη;

Μέσα καθρεφίζεται σά νερά ή Σελήνη και ή βάροκα στη σιγή τά γαλάζια ορίζει. Και τó άσπρο της πανί σ' άγεράκι δίνει, άπαλά χαϊδέματα κι' όλο ψιθυρίζει...

Τό ναυτάκι ντροπαλό δίπλα σού τιμόνι τραγουδεί έρωτικά για μιά κόρη πέρα. Μά εκείνη κáτειται σ' άκρογιάλι μόνη και φωνάζει: «βοήθα τον, τόν καλό μ' άγέρα.

«Φύσες και γρήγορα νάλη που προσιμένο, τρέχα, άγέρι, χάιδερω τó λευκό πανί. Πόσες νύχτες μόνη μου σ' άκρογιάλι μένω, τó μικρό ναυτάκι μου ποτέ θά φανή;»

Τι γλυκό άκούεται, στή σιγή τριγύρω ήσυχά, τó φλοισβισμα πέρα σ' άγρογιάλι! Τι έλλειδες μουσικές ή Σελήνη γύρω μες σά στήθη που πονούν εις σκορπá άγάλη!

Καλέμα. ΑΓΓΕΛΙΚΗ Χ. ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Montesquieu. — Ο περίφημος Γάλλος ιστορικός Charles de Secondat βαρώνος de Montesquieu γεννήθη τόν Ιανουάριον του 1809 εις την πατρικήν του Ιταυλιν Labrede κοντά εις τó Μπορντώ. Μελετήσας την κλασικήν άρχαιότητα και έμβυθώνας εις τούς νόμους των Ρωμαίων και των άρχαίων Έλλήνων, έγραψε τά σπουδαία εκείνα συγγράμματα «περι νόμων και καθεστώτος». Θεωρείται ό πρώτος, όστις συνηρημολόγησε τά ιστορικά γεγονότα και εξήγησε πολλάς σκοτεινάς περιόδους της Ιστορίας. Υπήρξε πρόεδρος δικαστηρίου και κατά την περίοδον αυτήν της δράσεώς του ανέπτυξε μεγάλην ικανότητα. Έγραψε πολλά έκ των όποιων τά σπουδαιότερα είναι «Τό πνεύμα των νόμων», αί «Περσικά έπιστολάι», «Παρατηρήσεις επί της άκμής και της πτώσεως της Ρώμης» κ.λ.π. Πλήν του ότι ήτο ιστορικός, ύπήρξε και φιλόσοφος. Απέθανεν έν ήλικία 66 έτων τó 1875. ΔΗΜ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΗΠΕΙΡΟΝ. — Μέσα εις τὰ τέσσα δεινα, τὰ ὅποια πλήττουν τὴν δυστυχῆ Ἑλλάδα ἀπὸ μηρῶν τῶν, οἱ Ἴταλοι εἶβον εὐκαιρίαν νὰ πραγματοποιήσουν τὰς ἰμπεριαλιστικὰς βλέψεις των. Καὶ διὰ τὰς δούλῃς εὐκαιρίαις νὰ ἐκτελέσουν προελάσεις τῶν φρατέλων εἰς τὰ ἀνακρινόμενα τοῦ γκλιουζιόμο Καντόντο, προήλσαν εἰς τὴν Β. Ἠπειρὸν, ὑπερβάντες καὶ τὰ ὄρια αὐτῆς. Κατόπι τούτου ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς τοῦ τμήματος ἐκείνου συνεπτύχθη πρὸς νότον.

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μετὰ τὴν τρίμηνον περιόδειαν του εἰς τὰς Ἑθνοπαϊκὰς ἀγῶνας, πρὸς διαφώτισιν τῶν Ἑθνοπαϊκῶν Βασιλικῶν καὶ ἐπισήμων κύκλων περὶ τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀντιλήψεως τῶν προθέσεων τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κυβερνήσεώς του, ἐπαγέρχεται ὁ διπλωμάτης πρίγκηψ, κοιμῶν τὰς ἐντυπώσεις του εἰς τὴν Ἀ. Μ. τὸν Βασιλέα.

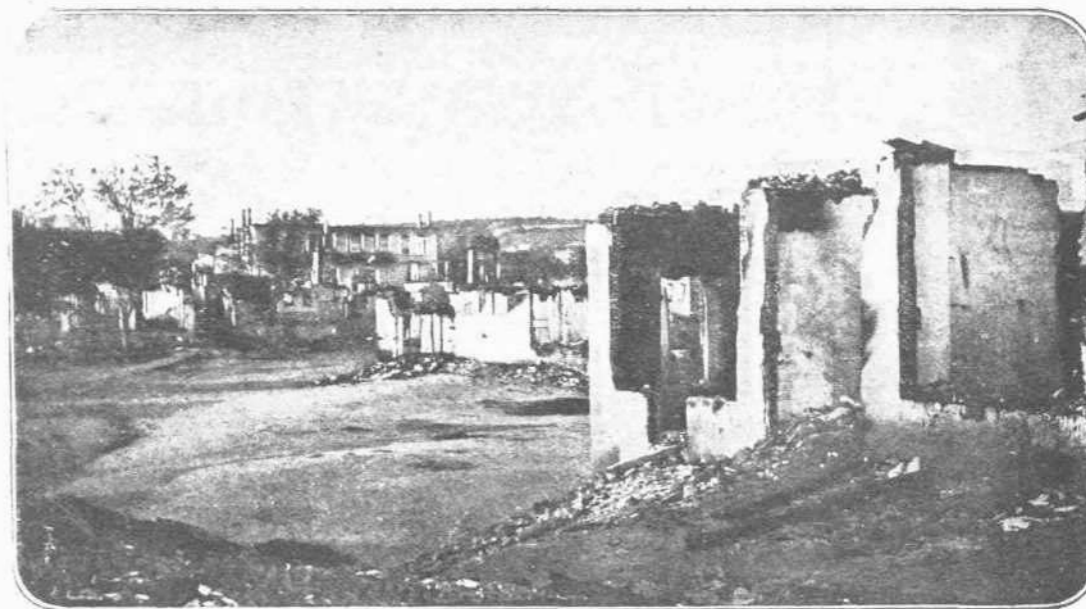

ΕΙΣ ΤΟ ΔΥΤΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ. — Ἡ κακοκαιρία, αἱ βροχαὶ καὶ ὁ δυνατὸς ἀνεμὸς ὄχι μόνον εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον, ἀλλὰ καὶ τοῦ χειμῶνος, ὁ ὅποιος ἐπέχεται μετ' ὀλίγον, διὰ τὴν ἀναγκαίαν τὴν τρομακτικὴν ἀνθρωποσφαγὴν εἰς τὰ βόρεια μέτωπα, ὅπου λόγῳ τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν ὁ χειμὼν εἶναι βαρύτερος καὶ πυκνὰ στρώματα χιόνου καὶ πάγων καλύπτουν τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Μικρὰν ἰδέαν τῶν ἐμποδίων αὐτῶν δίδει ἡ παρατιθέμενη εἰκόνα, εἰς τὴν ὅποιαν, μέσῳ δυνατῆς βροχῆς καὶ ἀνέμου, δύο Γάλλοι ἱππεῖς ἀνιχνεύονται προχωροῦν, ὅσο τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἀπαραίτητου χωρικοῦ, τοῦ γνωρίζοντος τὰ ἔδαφη.

ΑΠ' Ο,ΤΙ ΓΙΝΑΙ ΓΥΡΩ ΜΑΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΕΙΣΒΟΛΗΣ — εἰς τοὺς ἄλλους ἡμιπολέμους καὶ ὁ Ρουμανικὸς λαὸς δοκιμάζει τὴν συνέπειαν τῆς ἐπιβλάσεως τοῦ Ρουμανικοῦ Κράτους εἰς τὸν παγκόσμιον ἀποσπαραγμὸν. Κάτοικοι παραδουναβίου χωρίου παρὰ τὸ Τουρναβίον ἐξέρχονται ἐκ τοῦ καταστραφέντος χωρίου των, ὀδύοντες πρὸς τὴν ἑσπέραν τῆς Ρουμανίας, ἀφ' ἧς παρελθόν, ὅτι πολὺ τιμὸν ἠμποροῦσαν μὲν ὁποῖον καὶ τὸν Ἐσταυρωμένον.

ΕΡΕΙΠΙΑ! ΕΡΕΙΠΙΑ! — Εἰς ἐρείπια καὶ στάχτην, ἀφ' ἧς ἐρημώθησαν τῶν κατοίκων των προηγουμένως, ἔχουν μεταβληθῆ τὰ χωρία τὰ εὐρισκόμενα ἐντὸς τοῦ τομέως, ὅπου διεξάγονται αἱ τρομακτικαὶ μάχαι εἰς τὰ βόρεια Ρουμανικὰ σύνορα μεταξὺ τῶν Ρουμανικῶν καὶ τῶν Γερμανοαυστριακῶν στρατευμάτων. Ὅλοκληροὶ συνοικισμοὶ εἰρηνικῶν γεωργικῶν πληθυσμῶν ἐξεκατέρηθησαν καὶ τὰ στίβια των ἐσφαιρίθησαν εἰς ἐρείπια ἀχνίζοντα ἀπὸ τοὺς ἐχθρικοὺς πυροβολικοὺς.

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ἈΝΔΡΕΑΣ. — Μέσῳ Βρυξελῶν, ἐπανήλθε τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ὁ πρίγκηψ Ἀνδρέας, ἀφ' ἧς ἐπὶ μακρὸν παρέμεινεν εἰς Λονδίνον καὶ Παρίσιον ὅπως καταστήσῃ κοινωνοῦς τῶν βλέψεων καὶ τῆς πολιτικῆς τοῦ Ἐστεμμένου ἀδελφοῦ του, τῶν Ἑθνοπαϊκῶν Ἀγῶν καὶ τῶν Ἑθνοπαϊκῶν ἐπισήμων κύκλων, τοὺς παραπληθύνοντας ἀπὸ κακοβούλου εἰσηγήσεως καὶ περιπεσόντας, συνέπειαν τούτων, εἰς μίαν παρεξηγήσεως τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐπισήμου Ἑλλάδος προθέσεων.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥ. — Ποῦ εἰς τὰ διάφορα μέτωπα, ὅπου διεξάγεται ὁ τρομακτικὸς παγκόσμιος πόλεμος, ἀπαντᾶται ἡ ἀνωτέρω εἰκόνα. Μαῦροι, μεταφερθέντες, παρὰ τὴν ἑσπέραν των, εἰς τὴν Ἑθρώπην ἀπὸ τὰ ἰνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν πόλεμον τῶν ξένων βλέψεων, προσφέρουν τὰς περικοπήσεις των πρὸς τὸν πόλεμον τῶν τραυματίας, ἀνθρώπους τῆς Λευκῆς Φυλῆς, ὅπως καὶ ξένους.

ΟΙ ΣΕΡΒΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΛΩΡΙΝΑΝ. — Εἰς τὰ ὑψώματα, τὰ ὑπερκαίμενα τῆς Φλωρίνης, ὅπου διεξήχθη πρὸ ἡμερῶν τρομακτικὴ μάχη, οἱ Σέρβοι ἐγκατέλειψαν τὸ ἱκστηρίδιον αὐτοῦς πυροβολικόν, κατεστρωμένον, ὑποχωρήσαντες. Κατὰ τὴν ἐπισκοποῦσάντων κατόπι μεταφορῶν τῶν Βουλγαρογερμανικῶν στρατευμάτων, ἐντὸς τοῦ Σερβικοῦ ἐδάφους, οἱ Σέρβοι ἐπανεῖδον τμήματα τοῦ πυροβολικοῦ των, ἐπιδιορθώσαντες αὐτὰ.

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΠΑΡΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΩΤΑΤΩΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

— Προχωράμε, προχωράμε, απήντησεν ὁ Γκράν. Κάπου θὰ βγοῦμε.

Ἀνέβηκαν τὰ σκαλοπάτια καὶ εὐρέθησαν μέσα εἰς μίαν μάνδραν. Ὁ Γκράν ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ μονόκλ, τὸ προσήλωσε στὸ ἀριστερὸ του μάτι καὶ ἐξήτασε προσεκτικὰ τὰ περίεργα. Ὁ Ρέτ τὸν ἐμιμήθη εἰς τὴν ἐξέτασιν.

— Μωρέ, νὰ τὸ τυπογραφεῖο τοῦ Μαΐσνερ, εἶπεν ὁ τελευταῖος αὐτός. Βρισκόμαστε στὴν μάντρα, ποῦ εἶναι πλάι του. Πάμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ πορτάκι ἐκεῖ κάτω.

— Πάμε γλήγορα, εἶπεν ὁ Νίκος, ἀνυπομονῶν διὰ τὸ αὐτοκίνητό του.

Ἐπροχώρησαν πάλιν καὶ οἱ τρεῖς καὶ σὲ λίγο εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἰπποκράτους. Προχώρησαν, ἔκαμψαν ἀριστερὰ τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας καὶ σὲ λίγο βρεθῆκαν ἔμπρὸς εἰς τὸ θέατρο τοῦ Ἀρνιώτη, ὅπου εὗρον σώον καὶ ἀξέριον τὸ αὐτοκίνητον.

— Τώρα ποῦ θὰ πάμε; ρώτησεν ὁ Νίκος.

— Σέρω κι' ἐγώ; ἀπήντησεν ὁ Ρέτ.

Ὁ Γκράν τίναξε τὰ πόδια του μὲ τὸ συνηθισμένο του κίνημα, ἔφερε τὸ χέρι εἰς τὸ στήθος, πῆρε βαθεῖα τὴν ἀναπνοή του, ὅπως συνηθίζει νὰ καμῆ, γὰρ νὰ δείξῃ ὅτι κάτι ἔχει ποῦ τὸν ἐνοχλεῖ ἐκεῖ, καὶ εἶπε:

— Πάμε στὴν «Ἡθὴ» νὰ πάρουμε μιὰ μύρα.

Ἀνέβηκαν εἰς τὸ αὐτοκίνητον καὶ σὲ λιγάκι κατέβηκαν μπροστὰ στὴν «Ἡθὴ». Ἦτανε τρισήμισυ, σχεδὸν ἡμερῶματα. Κάθισαν ἐκεῖ λιγα λεπτά, πῆραν ἀπὸ μιὰ μύρα καὶ κατόπιν διηυθύνθησαν ὁ καθένας στὸ σπίτι του, ἀφοῦ προηγουμένως ἔδωσαν ραντεβού γιὰ τὶς ἑννέα τὸ πρωὶ εἰς τὸ γραφεῖον.

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

— Γιάννη, πάρε μου ἓνα πακέτο τσιγάρα, εἶπεν ὁ διευθυντῆς τῆς «Εἰκονογραφημένης» πρὸς τὸν ὑπάλληλον τοῦ γραφείου του, βηματικῶν νευρικὰ μεταξὺ τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου καὶ τοῦ γραφείου τῆς διευθύνσεως.

Ὁ Γιάννης ἔσπευσε νὰ τοῦ πάρῃ τὰ τσιγάρα καὶ ὁ κύριος διευθυντῆς ἔβγαλε ἓνα, τὸ ἀνάψε καὶ ἐξηκολούθησε τὸ νευρικό περπάτημά του, μονολογῶν:

— Μὰ τί διάβολο γέννηκαν αὐτοί; Ἄραγε νὰ ἔκαμαν τίποτε ἢ νὰ τὸ πῆραν τὸ πρᾶγμα εἰς τ' ἀστεία; Ἀχ! αὐτὸς ὁ Γκράν, φοβοῦμαι πῶς θὰ τὰ ἔκαμε θάλασσα πάλι. Εἶναι ἱκανός, ὅπως ξεγνὰ τὸ παλτό του εἰς τὰ καφενεῖα ἢ τὰ ρεστωράν, νὰ ξέχασε καὶ τὸν ἑαυτό του, σὰν ἓνα πρᾶγμα, σὲ καμμιὰ γωνιά κανενὸς καμπαρέ. Καὶ τὸ κακὸ θάναί νὰ ἔχῃ παρασύρῃ μαζί του καὶ τὸν Ρέτ. Μὰ ἐπὶ τέλους εἶναι ἡ ὥρα ὀκτώμισυ, γιατί ἄργουὺν ἔτσι;

Καὶ ἐξακολουθοῦσε τὸν νευρικό του περίπατον, ἀνεθοκατεβάζων τὰ φρούδια του, κατὰ τὴν συνήθειάν του.

— Γιάννη, φώναξε σὲ λιγάκι, μήπως εἶδες χθὲς τὸ βράδυ, ἢ τὴν νύκτα, κανένα Γκράν ἢ κανένα Ρέτ;

— Ὅχι, δὲν πῆρε τὸ μάτι μου κανένα.

— Μὰ τί διάβολο ἐπιτέλους ἔγιναν!

Ἐξαφνα τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα. Διηυθύνθη πρὸς τὸ «ἰδιαιτέρον», ἤρπασε τὸ τηλεφωνικὸν κέρας καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ κέντρον:

— Κέντρον; Δώστέ μου, παρακαλῶ, 9 92.— Ἐμπρός, τί εἶναι αὐτοῦ; Γκαράζ τοῦ κ. Σταύρου; Ποιὸς εἰς τὸ τηλέφωνο; Ὁ ἴδιος; Δὲν μοῦ λές, Χριστιανέ μου, μήπως εἶναι αὐτοῦ ὁ Γκράν ἢ ὁ Ρέτ; Δὲν εἶναι αὐτοῦ; Μήπως τοὺς εἶχες παραθέσει χθὲς τὸ βράδυ κανένα γεῦμα μὲ μπουτάκι πιτσουνιού; Ὁ Νίκος τοὺς εἶδε νὰ τοὺς σέρνῃ ὁ μπόγιας; Εἶναι αὐτοῦ ὁ Νίκος τώρα; Ὅχι; Δὲν τὸ κλείνεις, λέγω ἐγώ, τὸ κατᾶστημα; Γιατί νὰ τὸ κλείσῃς; Μὰ ἀφοῦ δὲν ἔχεις τὸν Νίκο αὐτοῦ!

Ἐ Καὶ κρέμασε θυμωμένως τὸ ἀκουστικόν, διακόψας ἀποτόμως τὴν συνομιλίαν.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνοίξεν ἡ πόρτα καὶ ἐνεφανίσθη ἡ σιλουέττα τοῦ Γκράν, κρατοῦντος τὸ ἐπανωφόρι του εἰς τὸ χέρι, τὸ ὁποῖον, ἀσφαλῶς, περῶν ἀπὸ κάποιο μαγαζί, ὅπου θὰ τὸ εἶχε ξεχάσει, τὸ πῆρε.

Ὁ κύριος διευθυντῆς μόλις τὸν εἶδε φώναξε:

— Ἐλα, ἐπιτέλους, ἔλα, τί γινῆκατε; Ποῦ εἶναι ὁ Ρέτ; Χάλασα μὲ τὸ τηλέφωνο τὸν κόσμο γυρευόντάς σας, εἰς τὴν Ἀστυνομία, εἰς τὴν καταδίωξι, εἰς τοὺς Παλαιούς Στρατώνας... εἰς τὰς Κεντρικάς...

— Σταθήτε, σᾶς παρακαλῶ, σταθήτε μιὰ στιγμὴ, γι' αὐτὸ δὲν μᾶς βρήκατε, δὲν διαμένουμε ἐκεῖ. Δὲν μοῦ λέτε, εἶδατε ποτὲ συνταγματάρχῃ σκουπιδιάρῃ;

— !...

— Καὶ Καλόγηρο νὰ μιλήσῃ μέσα σὲ μιὰ ὑπόνομο Γαλλικά;

— !!!...

— Δὲν μοῦ λέτε, τί ὥρα εἶναι;

— Ἐννέα.

— Τώρα ὅπου νὰ εἶναι ἔρχεται ὁ Ρέτ.

— Τὸν συνάντησες χθὲς τὸ βράδυ; Τί κάματε;

Δὲν εἶχαν τελειώσει τὴν συνομιλίαν αὐτὴν καὶ ὁ Ρέτ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου.

— Νάτος ἐπιτέλους! ἀνέκραξαν καὶ οἱ δύο μαζί. Ἐλα λέγε τί ἔγινε χθὲς τὸ βράδυ;

Ὁ Ρέτ διηγήθη ἐν ἐκτάσει ὅσα καταπληκτικὰ γνωρίζουν ἐκ προηγουμένης ἀφηγησέως του οἱ ἀναγνώσται.

— Καὶ τώρα, κύριοι, τί φρονεῖτε, ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ;

— Πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ ἴδιο παιγνίδι, εἶπεν ὁ Ρέτ.

— Βέβαια, βέβαια, παρετήρησε καὶ ὁ Γκράν.

— Καί; ἐξηκολούθησε τὴν ἐρώτησίν του ὁ διευθυντῆς.

— Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἔγουμε τὴν ἀρχὴ τοῦ μίτου, ὁ ὁποῖος μᾶς χρειάζεται. Δὲν πιστεύω νὰ νομίζετε ὅτι θὰ ὑπνωτισθῶ καὶ πάλιν. Ἄλλωστε, ἔχω τὸ σχέδιόν μου. Θὰ τοὺς ἐξαπατήσω, ὅτι εἶμαι ὑπνωτισμένος. Τὸ μέσον εἶναι πρόχειρον. Μία σταγὼν ἀτροπίνης. Αὐτοὶ θὰ κυττάξουν τὴν κόρην τῶν ὀφθαλμῶν μου. Καί, ὅπως γνωρίζετε, ὁ ὑπνωτισμένος ἔχει τὰς κόρας τῶν ματιῶν του διασταλμένας· αὐτὸ εἶναι τὸ μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐξακριβοῦται ἡ κατάστασις τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Μία σταγὼν ἀτροπίνης πάλιν ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διαστέλλῃ τὴν κόρην τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα δηλαδὴ, μὲ ἄλλο μέσον. Ἐπειτα, λεπτομερεῖας θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν ἰατρὸ Μαρουκάκη.

— Μάλιστα, ἐπεκύρωσεν ὁ κ. Διευθυντῆς. Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Γκράν:

— Καὶ σὺ τί θὰ κάμῃς;

— Ἄ, ἔχω τὸ σχέδιόν μου κι' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Γκράν. Ἀφήστε καὶ θὰ ἴδῃτε ἀποτελέσματα καταπληκτικὰ.

Ἀπ' ἐδῶ πάλιν ὁ Ρέτ ἀρχίζει τὴν συνέχειαν τῆς ἀφηγησέως του:

— Ἐπειτα ἀπὸ τὴν συμφωνίαν αὐτὴν πῆρα ἓνα ἀμάξι καὶ διευθύνθη εἰς τὸ ἰατρεῖον τοῦ κ. Μαυρουκάκη, ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀκαδημίας:

— Γιατρέ μου, θέλω νὰ μοῦ πῆς, πῶς πρέπει νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἀτροπίνην διὰ ἐπιτύχῳ ἀνοίγμα τῆς κόρης, ὅμοιον μ' ἐκεῖνο ποῦ ἐπέρχεται εἰς τὴν κόρην τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ὑπνωτισμένων.

— Τί πρόκειται νὰ καταφέρῃς πάλι;

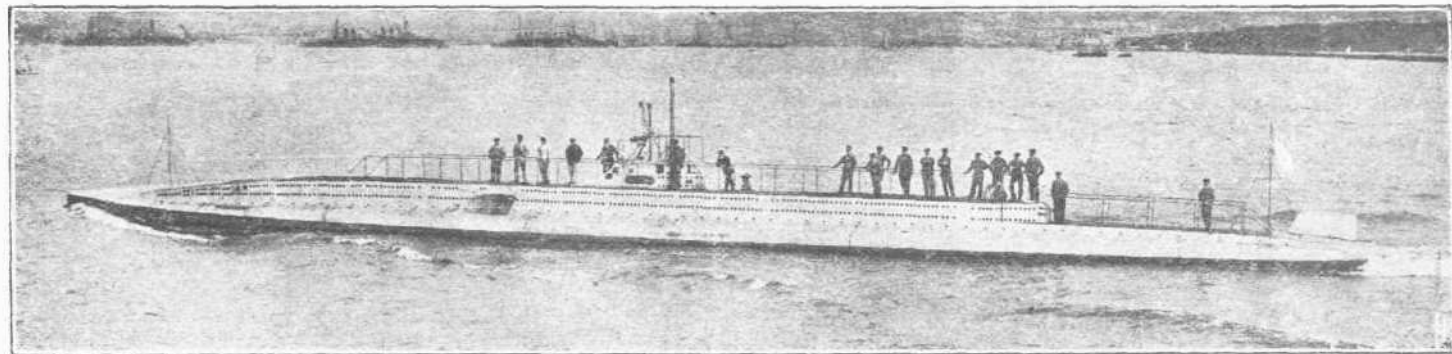
(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

Ι. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Ἐπὶ 18 ἔτη ἐν Βερολίῳ ἐκπαιδευθεὶς. Ὑφηγητῆς ἐπὶ τριετίαν ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου. Συνεργάτης τοῦ Γυναικολογικοῦ Περιόδικου Βερολίνου. Διευθυντῆς τῆς Γυναικολογικῆς Κλινικῆς Πανεπιστημίου Βερολίνου ἐπὶ πενταετίαν.

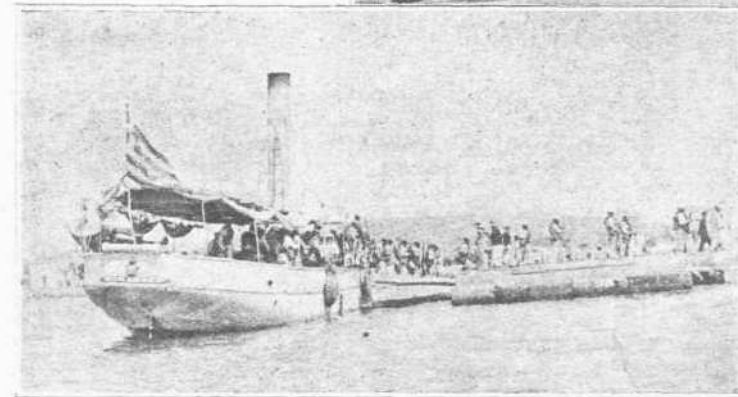
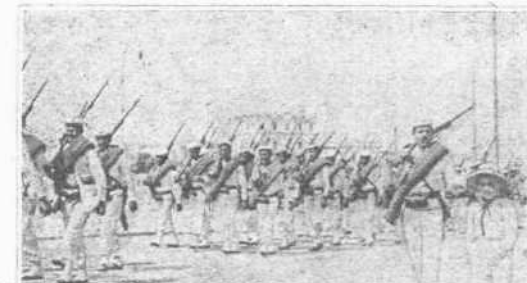
8-11 π.μ. — 3-6 μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΖΗΝΩΝΟΣ 6^α

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΓΜΗΣ ΤΩΝ ΙΣΧΥΡΩΝ

Τὸ Ἑλληνικὸν Ναυτικὸν ἐγκατέλειπε προχθὲς τὰ πλοῖά του, ὑπακοῦν εἰς τὴν ἐξασκηθεῖσαν ἐπ' αὐτοῦ πίεσιν καὶ βίαν τῶν ἰσχυρῶν. Ἐγκατέλειπε τὰ πλοῖά του, ἀφοῦ παρέλαβε πᾶν ὅτι πολῦτιμον καὶ ἱερὸν εἶχε, καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴν εἰκόνα τοῦ προστάτου τῶν Ναυτικῶν Ἁγίου καὶ τὰς εἰκόνας τῶν Βασιλέων του. Ἀκόμη μιὰ θλιβερὰ καὶ τραγικὴ ἐξοδος, ὁμοία μὲ τὰς ἀφθίστου μεγαλείου εἰκόνας ἐξόδου, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὁσάκις εὐρέθη εἰς τὸ ἀπροχώρητον, πρὸ τῆς βίας τῶν ἰσχυρῶν, ζητούντων νὰ καταπατήσουν τὰ δίκαια καὶ τὰς ἐλευθερίας τῶν ἀνισχυρῶν καὶ τῶν μικρῶν, κατὰ τὸν αἰώνιον νόμον τοῦ ἰσχυροτέρου. Αἱ μακραὶ σειραὶ τῶν ναυτῶν, ὠχρῶν, σκοτισμένων, κουρασμένων, κυπτόντων ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κοπώσεως, τῶν συγκινήσεων [καὶ τῆς ἠθικῆς συντριβῆς, μ' ὄλην τὴν θλιβερὰν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν παρουσίαζον, καί μ' ὄλον τὸ ἄλγος, τὸ ὁποῖον προκαλοῦσαν εἰς πᾶσαν Ἑλληνικὴν ψυχὴν, δὲν κατῴρθωσαν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τονώσουν τὸ ἠθικὸν καὶ νὰ ἐδραϊώσουν τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πολιτικὴν. Ἦτο θλιβερόν τὸ θέαμα καί, προυκάλεσεν ἄλγος βαθύτατον εἰς κάθε Ἑλληνικὴν καρδίαν καὶ ἐχύθησαν δάκρυα ἀγνά ἱερὰς συγκινήσεως, ἀλλὰ καὶ βαθεῖας ἀγανακτήσεως ἀπὸ κάθε γνήσιον Ἑλληνα, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν τραγικὴν τύχην νὰ ἀντικρύσῃ τὸ σπαραξικάρδιον θέαμα· ἀλλὰ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἐγράφη ἀκόμη μιὰ ἐκπᾶγλον κάλλους σελίς.

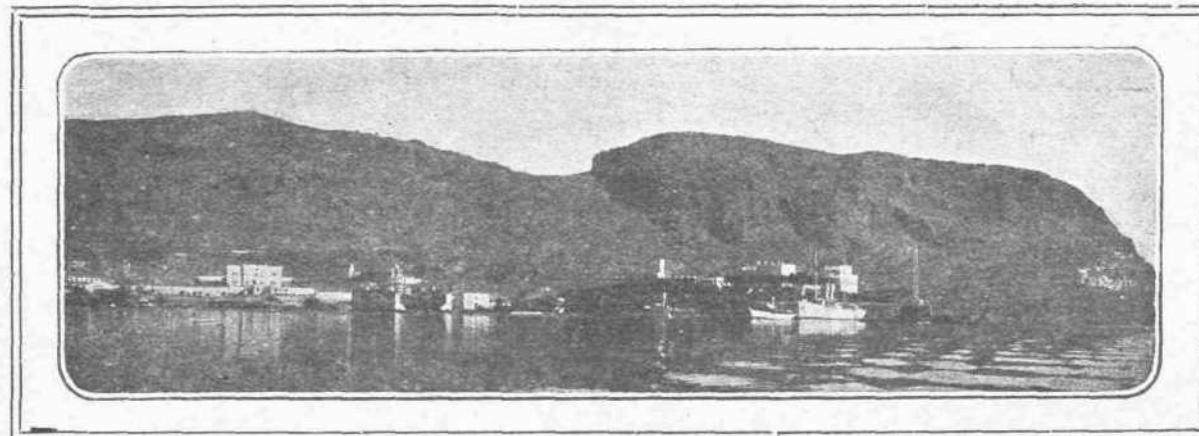
Οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, οἱ θαλασσοκράτορες, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Μαιζώνος καὶ τοῦ λόρδου Βύρωνος μὲ τοὺς κραταιοὺς στόλους των καὶ τὰ χαίνοντα στόμια τῶν τηλεβόλων των ἐζήτησαν νὰ αἰχμαλωτίσουν τὸν μικρὸν, ἀλλὰ ἐνδοξὸν μας στόλον. Τί ὠραιότερον ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῇ;

Ἡ Ἑλλάς ἔπαυσε νὰ ὑφίσταται ὡς κράτος, καὶ ἡ μία πίεσις ἐπακολουθεῖ τὴν ἄλλην, ἐνῶ ἡ Ἀνταντικὴ πυγμὴ ἐπικράμαται ὡς Δαμόκλειος σπάθη ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὁμως, μέσα εἰς τὰ δάκρυα τῆς συγκινήσεως, τῆς προκαλουμένης ὑπὸ τοῦ τραγικοῦ θεάματος τῆς ἐξόδου, ἀξιωματικοί, ναῦται καὶ στρατός καὶ λαός, ἦνουν εἰς μίαν οὐρανομήκη ζητωκραυγὴν.

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!

— Αὐτὸ ἀρκεῖ!

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΠΙΝΑΚ. "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ."